

[Anker Jørgensen.]

i det overskud, som regeringen har; jeg nævner det, fordi vi gerne vil følge udgiftstigningerne op om nødvendigt med andre former for indtægter. Det er ikke urimeligt at pege på formueskatten. Det var jo regeringen, der lempede formueskatten med 200 mill. kr. i en situation, hvor lønmodtagerne beskattes hårdt. Det var urimeligt, det var uretfærdigt, og det havde social slagside. Og det skal jo også ses i lys af, at opsparingen og formuerne stiger. Vi har ikke alene fået flere millionærer, men læg især mærke til, at vi har fået 542 millionærer, som ikke betaler indkomstskat!

Jeg vil også gerne komme ind på en anden side af forbruget. Der tales jo altid om det store forbrug, der igennem skatterne skal beskæres. Der tales aldrig om de for store, ofte vilde investeringer, der finder sted i visse dele af det private erhvervsliv. Det er en anden form for forbrug, eller måske skal man kalde det misbrug. Jeg tænker på vore pengeinstitutter. Det er en kendsgerning, at bank- og sparekassafilialer i øjeblikket udbygges i rivende hast. Der foregår overhovedet ingen reel konkurrence i denne del af det private erhvervsliv; den frie konkurrence indskrænker sig til en kostbar PR-virksomhed, og ved at man lægger filialer på hvert andet gadehjørne. Alt dette kunne være i orden, hvis der ikke var kapitalnød, men det er spild af penge, det er uøkonomisk og absolut et forbrugsproblem. Det er urimeligt, at det netop er vore pengeinstitutter, der misbruger pengene. Det skyldes naturligvis den alt for høje rentemarginal, som altså betyder, at der er for stor afstand mellem ind- og udlånsrenten. Som et led i pengepolitikken lægger regeringen og formentlig Nationalbanken åbenbart vægt på, at rentemarginalen er stor, men hvad er resultatet? Det er, at bankernes bruttofortjeneste er steget stærkt.

Hvis regeringen og Nationalbanken fastholder den urimelige rentemarginal, fordi man af pengepolitiske grunde mener det rigtigt med de dyre penges politik, så må det ud fra en samfundsmæssig vurdering fastholdes, at dette store overskud i banker og sparekasser bør indgå i statskassen.

Jeg peger på disse ting, fordi det ikke

kun er forbruget, der skal være den knap, der skal trykkes på, så snart der er økonomiske problemer. I en moderne økonomisk politik må der arbejdes med flere midler, hvis vi skal mestre 1970ernes økonomiske og strukturelle problemer. I den aktuelle situation foreslår socialdemokratiet:

1. Børnetilskuddene forhøjes væsentligt.
2. Folkepensionisterne får mulighed for at tjene indtil 2.000 kr. uden skattevirkning.
3. De uheldige virkninger af de forskellige skatteprocenter i kommunerne, som rammer folke- og invalidepensionister og lave indtægter, søges afbødet.
4. Dagpenge under sygdom, ulykke og arbejdsløshed forhøjes i overensstemmelse med socialdemokratiets forslag.
5. Boligsikringen forhøjes i overensstemmelse med løn- og prisudviklingen.
6. Regeringen bør give tilsagn om, at huslejen i den gamle boligmasse ikke sættes yderligere i vejret.
7. Regeringen bør afstå fra foranstaltninger, der fordyrer boligbyggeriet.
8. Nye forsøg på at komme jordspekulationen og dermed det, jeg kaldte inflationsmotoren, til livs må gøres.
9. Der optages nye forhandlinger om at finde frem til en bedre kommunal byrdefordeling og

10. Udskrivningsprocenten for kildeskatten nedsættes.

Desuden bør man alvorligt se på problemerne omkring rentemarginalen og prisstigningerne.

Jeg opfordrer regeringen til at komme ud af busken, til at give os klare svar på, om statsministeren er villig til at forhandle og til at tage en positiv stilling netop nu i den aktuelle situation.

Haunstrup Clemmensen: Jeg vil gerne først have lov til at gøre et par enkelte principielle synspunkter gældende.

Faglige uoverensstemmelser skal efter vor opfattelse søges løst ved forhandlinger mellem de faglige organisationer og ud fra begge parter respekt for indgåede aftaler. På denne måde er store fremskridt årene igennem opnået ikke mindst for de danske lønmodtagere, og det konservative folkeparti respekterer naturligvis fuldt ud, at